

Skjernøyposten

— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

Nr. 1.

VINTEREN 1976

8. Årg.

PÅ VISITT TIL SKJERNØYA

27. OKT. TIL 17. NOV.

Jeg har lyst til å skrive et stykke om mitt tre-ukers besök på Dyrstad og sender samtidig julehilsen til dere alle.

Min søster Theo spurte om jeg ikke hadde tenkt å reise hjem til Johans 70-års fødselsdag. Uten å betenke meg kjøpte jeg billett en dag etter at Theo skrev. Er du ikke gal nå, sa det inne i meg, hvorfor ikke vente til sommeren?

Jeg angret ikke, for det har vært en deilig og mild høst, ingen storm eller en dråpe regn, bare litt skyet og solskinn. Som dere vet kan det ofte være kaldt hjemme om sommeren med syd eller nordvest vind, og vi fryser og må bruke genser hele tiden.

Først vil jeg fortelle litt om reisen. Vi ankom Danmark etter fin tur og ventet omkring 2 timer før vi tok neste fly til Kr.sand. Jeg var trett og sovnet litt, og da vi stoppet et sted våknet jeg og skyndte meg å ta alt hva jeg hadde, fordi jeg trodde vi var i Kr.sand.

Jeg trodde det bare var at jeg ikke kunne höre hva stewardessen ropte. Jeg så meg rundt etter kjente ansikter, men theo var ikke der. Så rart og utenkelig da jeg ikke så den store bagasjen min på rullebåndet. Jeg betenkte meg litt og gikk langsomt mot bussen, men det sa ikke i meg - ikke gå. Jeg snudde meg og så opp mot toppen av huset - Ålborg. Jeg skyndte meg og løp så fort jeg kunne tilbake til flyet og nådde det noen få minutter før det startet. Takk til Gud, så jeg snart Kr.sand med norsk flagg til topps og også min kjære syster Theo og ~~kusine~~ Ruth Dyrstad. Så langt følte jeg det trygt å lande

Unnime

på norsk jord. -- Da Ruth kjørte oss hjem så jeg med beundring og tårer vår vakre natur i dens skjønne høstfarger. Jeg sa til dem: Er ikke Norge det vakreste av alt i verden? Joda, sa de begge to. Da vi kom nærmere Skjernöya, kjendte jeg duft av sjø, tang og tare. Da jeg kom inn i kjökkenet ble Per og Johan så forskrekket at de nesten hoppet av stolene. Det var som de så et syn, for de hadde ikke ventet oss før sent. Alt var gått forbausende hurtig og det hadde bare tatt 6-7 timer fra U.S.A. til Dyrstad. Våre gamle foreldre ville nok ikke ha drømt om slikt. De ventet tålmodig på deres barn som kom fra U.S.A. med båt, buss og ro- eller motorbåt og brukte minst en uke på turen.

Det var så vakkert og stille i haven vår med masse gule roser med knopp som antagelig ville stå til henimot jul. I haven har Johan, som just er 70 år, bygd et steingjerde, lagt opp Stein på Stein til ly og vern for blomsterprakten. Han bryter også Stein og tar opp Jord og får det til å gro.

Været var mildt og deilig så jeg gikk med min bror Per, som blir 75 til sommeren, ut i robåten hver dag og satte trollgarn i fjorder og sund og fikk mange fisk, torsk, sei, lange, men verst av alt var alle krabbene som var en plage i garnene og Per måtte knuse dem for å få dem ut. Jeg ble jublende glad da vi fikk en hummer i garnet like før jeg skulle reise, og den fikk jeg spise selv. En annen dag rodde vi til Ryvingen, en time fra Dyrstad. Sjøen var stille og blank så vi nöt turén begge to. Vi rodde også til Homsvika og hilste på noen kjendte. De har et vakkert hus med en fantastisk utsikt over sjøen og kan se både Ryvingen, Færøy, Hattholmen, Risöbank, Sjösanden og Kleven. Vi var der til kaffé og damen var så god å tale med for hun hadde döve foreldre. Det ble mörkere og mörkere da vi rodde hjem og sjøen var virkelig stille. Fjellene speilte seg i sjøen og mitt hjerte stod nesten stille, så vakkert var det alt sammen.

En dag spaserete jeg og søster Theo rundt öya. Mye var forandret og det var kommet mange pene moderne hus. Møtte mange søte barn med røde ansikter, gult hår og perlende hvite tenner, og med rikt fargede gensere, hatter, vanter og klær. Jeg var interessert i å gå med over alt, når noen spurte oss. I dameklubb hos Ruth Dyrstad, kvinneforening hos Edith, husmorlaget på Farestad skolehus og utlodning i båten ved bryggen (Elieser) og til slutt utlodning i ungdomsforeningen. Det var rart å se alle folk skynde seg til sine biler på parkeringsplassen utenfor kapellet, når det var var slutt. Det tok dem bare noen minutter å komme hjem tidsnok til å se fjernsynsfilm'en om den engelske kongefamilie - besteforeldre til vår kong Olav - som er veldig populær i Norge. Hvis de ikke fikk se det kunne de se det om igjen på mandag. Våre foreldre ville ikke tro at det kunne hende så stor forandring med deres barn og med Skjernöya.

Theo kokte og laget så deilig mat, just som i mors tid, og både Theo, Per og Johan ville ikke bytte med mer moderne og ferdiglaget mat.

Jeg la på meg 5 kilo, og alt var så godt, nam, nam.

En söndag klatret Per, jeg og Ruths bror, Carl, opp på Grottevarden, hvor det er en praktfull utsikt. Min søsterdatter Reidun med mann og barn var også med. Har dere vært der oppe og skrevet navnet? Der ligger en krukke med bok og blyant gjemt i varden. Der var navn fra nesten hele verden. Hvem kan måle seg med Per som er 74 år?

Jeg takker dere for all vennlighet i mot meg. Det har vært et herlig vår, ikke sett noen høststorm. Det var jo deilig å være hjemme om høsten for en gangs skyld. Like før jeg reiste tilbake regnet det kraftig, så Theo sa hun aldri hadde sett slikt før.

En god jul og et godt nyttår ønsker jeg alle gladets lesere.

Liv Gustavson (f. Dyrstad)

Dette kom dessverre for sent til vårt julenr.

Red.

SKJERNÖY POSTEN

Redaktör: Sigurd Ålvik
Tlf. 68611

I redaksjonen: Håkon Karlsen,
Georg Walwick og Norvald

Jenssen.

Adr. Skjernöy, 4500 Mandal.
Postgirokonto: 42 536.

Kontakt i USA

Christoffer Jacobsen

Adr. North Lexington, RD 1,
Prattsville, N.Y. 12468.

Abonnementspris pr. år kr. 7.-
USA \$ 1.50.

på trollgarna og noenlunde de samme fangster i seigarna. Her er en masse sei, men den er så små at den går igjennom maskene i seigarna.

Noen småslumper med sild er også tatt på garn. Opptil vel 100 kg. enkelte ganger, men så er den borte igjen lange tider, og det er litt av et lötteri å treffe på den med garna.

Også bakkene er prøvd, men ingen storfisk der heller. En del kolje og lange er det jo blitt, kanskje 60-70 kg. på dagen når været har vært bra.

Så får vi håpe at værgudan har snudd om og at vi kan få beholde det fine været som vi har nå i begynnelsen av februar.

Ja lykke til med fiske! alle sammen.

Fra s. 4. - Ungdomsforeningen.

Resultatet ble kr. 7870. (Takk). Det er i alt i kassa + bankinnsk. nær kr. 40 000. Det er jo en god start til nybygget.

Valg: Ut av styret gikk Åshild Aalvik, Kristian Anensen og Håkon Karlsen. De to førstnevnte stilte til gjenvallg og ble valgt inn igjen. Som ny kom Arvid Gabrielsen inn. Etter valg på form. v. form. og kass. ser styret slik ut: Form. Kristian Anensen V. form. Henry Abrahamsen Kass. Åse Skeie Styremedl. Arvid Gabrielsen " Åshild Aalvik.

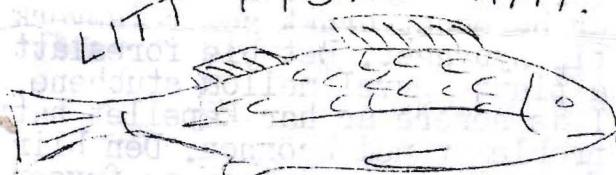
Avgjort i Yngres gikk Tordis Larsen og Eilif Christensen ut. Eilif stilte til gjenvallg og kom inn igjen. Som ny ble valgt Irene Jenssen. Fra før står Oddbjørg Berge og Georg Walwick.

Det ble foreslått å velge styre til Ungdomsgruppa. Disse har ikke stått på valg før. 4 skulle velges inn i år og 2 gå ut neste år, ved loddtrekning. Inn ble valgt: Sigurd Ålvik, Tove Jenssen, Inger Syvertsen og Ivar Syrdahl.

Til slutt takket formannen Håkon, gikk ut av styret og ønsket Arvid velkommen inn.

Så er vårt ønske at Gud må velsigne disse som er satt til arbeidet for hans rike her. Vår bönn er at arbeidet må bære frukt og at flere mennesker må bli frelst.

LITT FISKEPRAT.

Vi er i februar måned, og når en ser tilbake på fiskeresultatet de siste 3 måneder, så må vi si det er dårlig. Desember og det meste av januar hindret uværet mest alt fiske, mens februar er begynt med bra vær og bedre fiske.

For å begynne med juletorsken, så ble det ikke mye av den. Det blåste storm og kuling uke etter uke, så det var bare på innsiden av øya noen kunne ha trollgarna i sjøen, og der er ikke fangstene store. Alle fra øya + familie og kjente fikk nok fisk til jul-aften, men i Mandal gikk mange over til ribbe eller lutefisk istedet for fersk torsk, som Fiskernes Salgsdag hadde lite av. Nå i februar er det litt bedre med fisk, men ingen storfisk. 20 - 30, opptil 50 kg. torsk på natta

UNGDOMSFORENINGEN

Et nytt år er begynt og arbeidet i foreningen er i full gang. Årsmøtet ble holdt fredag 23. jan. og oppslutningen var god, som den ellers pleier å være på slike møter.

Årsmeldingen som ble lest av formannen, Kristian Ånensen, viser et godt arbeidsår. Det har vært 37 møter, de fleste med talere fra de forskjellige misjonene. Da flere av møtene med de tilreisende har vært holdt midt i uka, har det i året bare vært 2 onsdagsmøter.

En generalforsamling ble holdt 23. april ang. tilbygget.

Det har vært 6 kosekvelder. Disse har vært holdt vekselvis på fredag og lørdag, med god tilslutning. Menighetspleien (tusenfrydsfor.) var også her ute i år med sitt samvar.

Juletrøfesten: Søkneprest Stensager var taler, og det var sang av Nora og Gerd Solveig. Opplesning av Bjarne, Torgeir og Theo. Det var god oppslutning, mest øyes folk.

Turen til Flystveit i Åseral samlet mange deltagere. Den var lagt opp som familietur, så derfor er det lettere å komme avsted. Den 15. juni var det utflykt til Rosnes. Det var god oppslutning og fint vær. Res. kap. Selvik m/frue deltok med andakt.

Fisketuren i år gikk til Sandøy 4. juli, en av de fineste sommerdager en kunne tenke seg. Det var også mange som var med. Stens-

ager holdt andakt.

Det har i år vært lite vedlikehold på grunn av det som er gjort tidligere. Det er anskaffet to nye höytalere i storesalen og disse var i bruk til julefesten for første gang. 'Prestestolen' er blitt malt opp og har fått nytt trekk.

Tilbygget: Byggetillatelse er innvilget, og på generalforsamlingen sist vår fikk styret fullmakt til å foreta utgraving og sette murene opp på dugnad. Tomta er nå delvis utgravd og vi håper at bygging kan komme i gang til våren. Årsmøtet skulle gi den endelige fullmakt til bygging og ingen hadde noe å innvende mot dette. Henning Jenssen har stått for tegning og planlegging av bygget. Det er sendt søknad til kommunen om bidrag, men denne søknad er ennå ikke behandlet.

Hvis det blir nødvendig, vil styret høre om noen er villige til å låne foreningen penger, mot vanlige renter. - En del grantrær som stod nærmest kapellet er feldt og materialene fra disse er beregnet brukt som reiseverk til nybygget. Det ble foreslatt å plante gyvel mellom stubbenes. I de senere år har kapellet hatt problemer med brønnen. Den blir fort tørr om sommeren og fryser lett om vinteren. Kapellet eier heller ikke brønnen. Det ble bestemt å se på det på en dugnad, om det var mulig å få gravd en annen brønn. Å skaffe en sisterne er også en løsning.

Dekket over kirketårnet lekker og må skiftes. Det ble foreslatt å plastbelegg dette.

Ungdomsgruppa kunne berette om 12 samvar i året som var gått, deriblant 2 turer og en holmetur sammen med ungdomsforeningen. Årsmeldingen til Yngres ble lest av Eilif Christensen. Den viste til god tilslutning til møtene og turene de hadde hatt.

Kass. Ase Skeie leste opp regnskapet. Økonomien i foreningen er god, når en ser bort fra nybygget. Grunnen til dette er i stor grad offerposene som var ute i høst. Over til s. 3.

FRA U.S.A. — UGLA.

Det er kråker og Blue Jays som er i besittelse av det åpne landskap i disse dager, og deres stemme berer en tone av hovmod. Borte i skogen er det hvor orrfuglen holder til, men den er mere stille. Mindre fugler, de som kommer og forsyner seg i vårt fuglerekke, kvittrer og snakker seg i mellom. Men ved skumringen og ved nattetider lar ugla höre fra seg. Den er ute og søker sin ektemake og på samme tid fortelle verden at vi ugler er tidlig ute med den slags. Den beiler til sin utvalgte med sin morske stemme og i neste åndedrett advarer at her tåles ingen konkurrenter, at slikt blir tatt vare på på en ubarmhjertig måte. Ubla er den første fugl på disse breddegrader som legger egg, og det blir ugleunger sent i mars. Ubla har en stemme som er grov og gjenlydende, men har mange variasjoner, den kan skrike en fryktsom lyd i nattens mørke, den kan til og med bli nesten sot i stemmen og i neste øyeblikk bryte ut i vanvittig latter, den kan også mjau som en katt. Men nå er den ute og beiler til sin utkårne på ugleaner.

C. J.

W C med 60 sitteplasser (Sakset fra Nordisk Tidende).

En dansk dame hadde skrevet til et tysk badehotell og forhört seg om værelse, pensjon, pris o.s.v. og bl.a. forespurt om det uunværlige W C. Hotelldirektören svarte omgående, men oppfattet spørsmålet om W C som en forkortelse av navnet på badehotellets forlystelsessted Wald Capelies.

Höytærede frue: Omtalte W C befinner beliggende en halv times vei fra hotellet midt i en prektig granskog, berømt for sin praktfulle utsikt. W C holdes åpen to dager i uken, torsdag og lørdag. De besørger ute i god tid, da de besökendes tall er meget stort. Dog kan fruen være rolig, ti foruten 60 sitteplasser finnes en masse ståplasser, og i godt vær setter gjestene seg gjerne i selve skogen. Lektyre og ukeblad finnes på stedet. Om lørdagene går det særlig livlig til, for da foregår alt med orkester, hvilket setter stemningen ytterligere i været. Dessuten pleier offiserene fra den nærliggende garnisonen å innfinne seg og fritt og ugenert delta i de almindelige forlystelser.

Med megen aktelse

Hotelldirektören.

Brooklyn, Januar 19. 1976.

Det er alltid så gildt når Skjernöyposten kommer.

Da er det bare å sette seg i en god stol og lese fra perm til perm.

Der er alltid så mye interessant å lese i Skjernöyposten.

Jer har jo ikke tilbragt så mye av mitt liv på 'Öya', men likevel kaller jeg 'Öya' for mitt hjem.

Det var i årene 1932-1934, da det var "Depression" her i Brooklyn, at mine foreldre, Enanda og Sigurd, bestemte at det var best for mor og meg å reise hjem til 'Öya' og være hos Jonas, German og Elisabet. Far tjente så lite at det var ikke til salt i grauten som de sier.

De solgte sin Life Insurance for å få pengar til reisen hjem.

Vi hadde det så godt der hos Jonas og German, og jeg må takke dem og si at det var de beste årene i mitt liv, og jeg har mange gode minner fra den tiden.

Mye har hændt siden de årene. Mor og far er hjemme hos Gud. Nå har jeg hört at jeg har fått konsesjon på "Bungalowen" på Farestad. Nå eier Kiler og jeg et lite stykke av den kjære 'Öya'. Vi gleder oss, og ser fram til sommeren da vi igjen skal tilbringe 6 uker på 'Öya' hvor vi kan kose oss med alle våre kjente og kjære.

Elinor Kristiansen.

DA SKJERNØYA FIKK ELEKTRISK LYS. ET MINNE FRA BARNDOMMEN.

Det er blitt sagt at menneskenes største seier over naturen er lyset. Og med rette! Nå skal vi ikke her minnes våre forfedre fra uralden som røvet rundt med en fakkel, men bare holde oss til tiden fra våre besteforeldre og opp til i dag. - I mine guttedager og opp til jeg ble 10 år var der ingen elektrisk lys på Skjernøya. Belysningen var parafinlampe både i hjem, skole og på kapellet. Elektrisiteten var heller ikke så særlig utbredt i landet heller. Mandal f.eks. fikk først elektrisk lys i 1910, men store deler av landet lå i mørke. Det var jo, som tenkes kunne være, byene som fikk strøm først, og da byene i Vest-Agder hadde fått strøm, er det klart at det fristet den øvrige del av fylket til å få det samme. Der ble således under første verdenskrig nedsatt komiteer av fylket for å planlegge et elektrisitetsverk som skulle omfatte hele Vest-Agder fylke, men først 30. januar 1920 ble således Vest-Agder Elektrisitetsverk stiftet.

I den første tid kjøpte V.A.E., som vi skal benevne det heretter, opp gamle byggverk og koncentrerte seg om å bygge ut ledningsnettet. Det meste av strømmen ble kjøpt fra andre små verk. I 1932 kunne V.A.E.'s første kraftverk, Skjerka i Åseral, settes i drift. Kraftverket er senere blitt utvidet gang på gang. Siden har det fulgt slag i slag med nye kraftverk og stadig utvidelse av forsyningssettet, og det er fra V.A.E. Skjernøya alltid har fått sin strøm.

I 1920 begynte der å skje saker og ting på øya. Der kom ingeniører med leggings og knebukser og begynte å stikke ut den elektriske linje over øya. Senere kom det folk som skjöt og gravet huller i jorden hvor stolpene skulle stå. Så kom der store lekter lastet med sementstolper som skulle landes rundt forbi på Skjernøya. Jeg husker at det kom en stor lekter og landet i Dyrstadvågen med stolper til hele Vesterøya. Og nå ble der liv og rörelse på Dyrstad og Valvik. Der kom fremmede folk med to hester og kjører for å dra stolpene frem dit de skulle stå. Jeg husker at der var en svær svart hingst og en mindre brun hoppe. Den svære svarte hingsten var så kolossal sterk, og når det var noe særlig tungt så måtte den frem å dra, og da gikk det i almindelighet fint. - Jeg var den gang i 9-10-års alderen og som rimelig kan være var vi barn svært opptatt med alt det nye, og åle de fremmede folkene som arbeidet rundt forbi. Foruten at det var mange mann til å kjøre frem stolpene, var det folk til å reise dem i en annen gjeng. Og rundt i husene var det elektrikkere som "la inn" som det het den gang, og det er jo klart at vi var opptatt fra morgen til kveld med alt dette nye. - Den gang var det full skole på Vesterøya og frk. Jacobsen, som var vår lærerinne, så ikke bare med blide øyne på at vi sprang etter hestene dag etter dag. Hun påtalte det gang på gang at det ble dårlig med lekselesning, stiloppgaver, regnestykker og skolearbeide i det hele tatt. Og sant sagt, det var mer moro å fly etter hestene og arbeidslagene enn å pugge lekser.

Vi er nå kommet fram til vinteren 1922-23. Arbeidet med å kjøre frem stolpene og reise dem skred hurtig frem, innleget rundt i husene likeså. Så kom det folk for å strekke ledningene fra kabelen i Skjernøysund og utover hele øya, og så var anlegget ferdig. Da arbeidslaget, som hadde hatt jobben med å kjøre frem stolpene, ble spurta om hvilken stolpe på hele øya som var den vanskeligste å få fram, svarte de at det var den høyeste som står ovenfor Aneshåla i Valvik.

Da så anlegget var ferdig, kom det nye ingeniører og inspektører i leggings og knebukser for å se etter at alt var såre vel. Og det var det visstnok, for i mars 1923 ble det kunngjort i avisene at strømmen ville bli satt på nettet på Skjernøya i første halvdel av april. Og så, den 11. april 1923, en skjønn vårveld, ble så husene rundt omkring på øya for første gang opplys av elektrisk lys. Det

var et eventyr så stort at man neppe kunne fatte det. I alle rom i huset, i ganger og på loft, var det bare å skru på en bryter, så lå hele rommet i fullt lys. For den yngre garde i dag er det en selvfølge at der skal bare skrues på en bryter, så er lyset der. Men for oss som opplevet overgangen fra parafinlampe til elektrisk lys, ble det jo litt av et eventyr. Parafinlampa hadde forresten ikke hatt så lang levetid, bare ca. 50 år. För dens tid var det tranlampe som var i bruk. Som vi husker fra vår barnelærdom på skolen, så ble den første jordoljekilden funnet i staten Pennsylvania, U.S.A. i 1859. Men det tok jo sin tid å få den raffinert til parafin, så först i slutten av 1860 årene kom parafinlampa i bruk. Som foran nevnt fikk den altså ikke så lang levetiden för den ble aylöst av elektrisitetén, som höyst sansynlig er kommet for å bli. I parentes bemerket kan nevnes att da Ryvingen fyr ble tent för förste gang, för 109 år siden, så var belysningsmidlet tranolje. Först 10 år senere får fyrvokteren besked fra Fyrdirektören om att han fra nu av vil få tillsendt parafin som belysningsmiddel, och att han derfor må gjöre renne alle oljefat för å motta parafin.

Ja dette var et minne fra den gang jeg var liten gutt.

A. D. Andreas Dyrstad

P. S. Det lysnet for Skjernöya i de dager. Bare noen få måneder før vi fikk lyset, var veien Farestad - Valvik gjort ferdig, og telefonledning strukket fra Farestad til Dyrstad med talestasjon hos Rasmus Kristensen, der Gudrun Abrahamsen nu bor.

Fridja på Dyrstad. Ridar Valwick vor D.S. der næ!

EN NIFS OPPLEVELSE.

På Songvår fyr, hvor Guttorm Jenssen er fyrmeister, hadde den en nifs opplevelse den 6. januar. Det er jo nokså uvanlig med tornvær på den årstid og skjelden at en behöver å bekymra seg om det, men de fikk merke noe annet den dagen.

I 6-tida om morgenen ble Guttorm vekket av et fryktelig brak. Skjönt vekket er vel mildt sagt; för han fikk sukk for seg stod han på dörken, og kjente røyklukt. Alt var svart, både selve fyret og inne i boligene. Då han åpnet döra var gangen full av røyk og det brant rundt sikringsboksen. Han fant en lommelykt og fikk hentet en pös vann og fikk sløkt för det fikk gjort noen stor skade. Derpå løp han over til maskinhuset for å se hvordan det var gått med vaktkameraten, som hadde sittet i vaktrommet. Han traff ham utenfor - han var blitt totalt blendet i flere minutter etter det kraftige lynet. Sammen forsøkte de å finne ut hva som var galt, og det viste seg at alle sikringer var røket, og tildels pulverisert. De arbeidet på

spreng, og i løpet av en halv time hadde de fyret i drift igjen. Da de så skulle se ut fikk de se lysningen av båthusene som stod i brann. De skyndte seg ned - det er ca. 370 m. ned til båthavna - men da var det ingenting å gjøre. Dessuten var det ikke ufarlig å komme nær, da det befant seg gassflasker til sveiseutstyr i en av buene og disse eksploderte med bulder og brak. Det var en båt i hvert næust, den ene en stor flott plastbåt og den andre en ny pram, samt en del fiskeutstyr. Alt strök med.

Lynet hadde slått ned i en lysstolpe mellom huset og naustene og fulgt de elektriske ledningene begge veier. Det var nok en nifs opplevelse, som lett kunne ha fått alvorligere følger.

Vi takker hjertelig for all innkomsten kontingent og sender samtidig en liten påminnelse til dem som står til rest.

Vi er kommet inn i 1976 og har begynt på den 8. årgang. Vi ønsker alle et godt nytt år og takker for samarbeidet i året som gikk. Takk til alle som har bidratt med stoff til bladet. Noen er riktig flinke til å dele sine minner og opplevelser med oss, men der er sikkert ennå mange som har mye interessant å berette om. Det er den brede nyansen i de mange forskjellige innlegg som gjør det interessant.

Det var en gledelig respons på oppfordringen i forrige nr. og vi håper det vil fortsette. Vi vil også takke vår mann i USA C.J. for alt arbeidet han har. Vi kunne ikke godt klare oss uten den hjelp. Så sier vi igjen takk og ønsker godt samarbeide i tida framover.

GRISENS GEBURSDAG.

Grisen Goliats glæde gjester glider gjennom grinna. Gode gjester, grynter Goliat.

Granner gratulerer, gir gromme gaver. Grevling gir grønn genser, Guro gir grisegodt, Gamlemor gir gullerot, Gråbein gir grisegyngje. Gina gresshoppe gynger ganske grasiöst.

Goliat gir gjester geburdsgrøt. Gruelig godt, grynter grevling. Gråbein gulper, Grøten glir gjennom gebisset, gulvet gynger.

Gale Gråbein, grynter grisens. - Guro griner, glir gjennom gulnende gammelt gress.

Grøspurv glaner gjennom gyngende grangrener, gnåler glade gjester, gruelig göy.

Gamle grisenor gynger gyngestol. Grynter godslig, gode greier.

Gå godtfolk gjennom grinna.

God gli. -

rg.

Litt hverdagsfilosofi.

Under denne tittet vil vi, fra tid til annen, forsøke å komme med noen hverdagslige betraktninger om forskjellige temaer eller begreper. Förste innlegg var i nr. 1/75.

Litt hverdagsfilosofi.

OM TAKKNEMMELIGHET.

Jeg takker borte, jeg takker hjemme. Å sie takk må jeg aldri glemme; --- lærte vi da vi var små, og det burde det også legges stor vekt på i vår barneoppdragelse. Er det noe mer gledelig hos en giver enn å sette som både uttrykker og viser takknemmelighet. (Men dette bør jo selvsagt ikke være motivet for å gi). Og dette gjelder da ikke bare barn, men folk i alle alder og situasjoner. Det skaper gleda hos begge parter, for glæden er som regel smittsom. En kan merke det i så mange tilfeller; hvis en takker for en oppmerksomhet eller velvilje, vil en uvegerlig sette ens velynder i beire humør, og en vil derved bli det selv også. Og så koster det jo ingenting og en gir også et mør fordelaktig inntrykk overfor andre.

Med den velstand og overflod som vi har i dag, burde det være naturlig for oss å være takknemmelig. Det er nok dessverre ikke alltid tilfelle og her viser nok, særlig den yngre generasjon, mange ganger stor kravmentalitet og tar mye som en selvfølge.

Dø som opplevde krigens år med mangel og knapphet på de fleste ting, ser nok litt anderledes på det. Men det skulle jo være ille hvis vi skulle bli nøytt til å komme i en tilsvarende situasjon for å lære oss å sette pris på de goder vi har i dag. La oss derfor selv vise, og fremfor alt oppdra våre barn til i større grad å praktisere takknemmelighet. Vi vil alle tjene på det.

Også til redaksjonens første sammenkomst i år var damene med. Det skaper en absolutt festligere ramme over det ellers nok så "forretningsmessige" preg.

S M Å N Y T T F R A Ø Y A.

Vi leser i "Lindesnes" at gatenavnkomiteen har lagt fram forslag til navn på gater og veier rundt i distriktet, også på Skjernøya. Komiteen har hatt kontakt med Skjernøyas Vel som har studert forslagene og levert en endringsforslag. Vi kan nevne noen forslag til de veier som eksisterer i dag: Vågsveien, (kapellet til y. Farestad). Sjøbuveien, (stikkveien til Krambua). Rosnessstien, Amsterstien, Tjunesstien. (Sistnevnte fra Brynjulfs hus til Jonas). Forslag fra Vellet. Valvikveien, Grunsmyrveien, (fra Kapellbakken og opp i nybyggerstrøket). Videre veier i forbindelse med reguleringsplanen: Farestadveien, Laskenveien, Tunaveien, Askanveien, Stangoddveien. Navnene skal vedtas i formannskapet/bystyret.

Befolkningsen på øya holder seg nokså stabil, med en økning på 4 siste år, og er nå på 284. Noen av de unge reiser bort på skole, eller de gifter seg og slår seg ned andre steder. Andre søker tilbake til sin barndoms øy og setter bo her. Og det ville nok være flere av dem hvis de bare kunne få byggetillatelse.

Det er ganske mange barn på øya nå. På Vesterøya har de ca. 25 stk. som går på søndagsskole der. På Østerøya er der ca. 40, og der har de delt dem i 2 grupper. Fra de minste til og ned 2. skoleklasse i en gruppe og de eldre i en annen.

Der er også en rekke andre tilbud for de forskjellige årsklasser, fra lekestue, barneforening, hobbyklubb, idrettslag, speiderundervisning, yngres og ungdomsgruppe. Så det skulle for så vidt ikke mangle på tilbud for de unge, bare de vil la seg engasjere. Men det krever selvsagt også innsats fra vokne som vil stille seg villig til å være med å lede de forskjellige tiltak. Måtte enhver føle sitt ansvar her.

Theo Pedersen, Ruth Dyrstad og Harriet Pedersen skal i slutten av februar reise på en 14 dagers

tur til Israel, og når dette leses er de kanskje alt tilbake igjen. I tillegg til Eugen Walvik er det så vidt vi vet, første gang ever fra Skjernøya reiser til det hellige land som turister. Vi håper på en reiseskildring i Skjernøyposten fra den etter turen.

Hele desember og første halvdel av januar hadde vi mye uvær, med storm og kuling fra sør og vest. Bare en enkelt gang var det antydning til vinter i luften. Et ørlite granne sno så pass at ongane har fått prøvd kjelke på akebrett.

Men omkring 20. januar fikk vi en 14 dagers periode med helt nytelig vær. Det var rolige vindar klart og kaldt ned ned til 8-9 grader, så, så ongane fikk virkelig prøvd skøyteene, ja de voksne med. Storekjødna lå som et speil. Første søndag i februar var den virkelig store skøytedag. Idrettslaget arrangerte skøyteleop med en masse tilskuere. Reidar Jenssen, som var Sørlandsmeister på skøyter for en del år siden, hadde ikke glent gamle kunster. Han fikk beste tid av samtige, ingen av de unge kunne følge ham. Det var en fin-fin søndag på isen og sikkert halve øyas befolkning var samlet der oppe, fra den minste i vogn til de vårunde hår. Vi kunne registrere at bl.a. Hjalmar Tørrøssen svang seg som en ungdom på skøyteene. Det var den rene folkefest og det er bare synd at det skal gå så lang tid mellom hver gang vi får en slik anledning.

Lørdag 3. januar var det storm fra nordost og øst. Dette resulterte i at det ble en helt utrolig lav vannstand. Folk hadde ikke sett maken her på våre breddegrader. En kunne så og si gå tørrskodd utenfor samtlige brygger her ute. Båtene lå på det tørre, så det var litt av et besver å komme ut på dypt vann.

Som nevnt i Ungdomsforeningen er det fjernet 5-6 av de grantrørne som stod på nordsiden av kapellhagen. Det var de trærne som

stod överst oppে ved husveggen. Den störste gränen var ganske svær, höyden var i allefall over 25 m. Det ble ganske mange kubikk i disse træne. De som nå står igjen er fine å se på, så en burde la disse få stå i fred.

Torleif Farestad döde lördag 24. januar. Den siste tiden hadde han ligget på Mandal sykehus. Thørleif Farestad er født her på øya, men har hele sitt liv som voksen bodd i Bergen, til han gikk av på pensjon. Senere flyttet han, sammen med sin kone Ragna, tilbake til Skjernøy, hvor han tilbragte sine siste år.

To av øyas gutter har giftet seg og to av øyas jenter har forlovet seg siden sist. Harry Wathne, Y. Farestad giftet seg den 20/12 med Marit Trøns-haug fra Stord. De har bosatt seg i Stavanger hvor Harry arbeider.

Øyvind Abrahamsen, Valvik giftet seg den 17/1 med Kari Bringsjord, Lyngdal. Vi gratulerer dem alle fire og ønsker lykke til.

Vi gratulerer også hjerteligst Brita Kristiansen, Y. Farestad som har forlovet seg med Jan Ivar Tobiassen, Spangereid, og Rita Dyrstad, Dyrstad som forlovet seg med Jan Øystein Pettersen, Mandal. Dette skjedde i nyttårshelga.

Vi vil også gratulere Gunnar og Liv Folgerø med en datter den 27/1. Han arbeider på "Ambassador Bay" og de har en tid bodd på Farestad. Men nå har de flyttet til Sandnes, og der vil bli en jobb ledig på redningsskøyta.

Lam i januar hører til skjeldenheterne nå for tida. Ikke desto mindre ble det født en på Rosnes den 1. januar. Men det var surt og kaldt om natta, så lammet greide ikke å overleve.

Som nevnt hadde vi mye uvær i hele desember og første halvdel av januar. Siden fikk vi en periode med nydelig vær og dette var vel flere år siden vi har hatt en så lang sammenhengende periode med frost og klarvær. Men snøen er uteblitt også i vinter. De siste 3 vintrene har det faktisk ikke vært snø på marka, og vi må tilbake til vinteren 1969-70 for å finne ordentlig skiføre. Men da hadde vi det også til langt hen på våren. Vi skriver i dag den 19/2 og enda kan mye skje, men sansynligheten taler for at det neppe blir skiføre i vinter heller, her på øya.

Vi vil gratulere Thor Hugo Johansen på "Ambassador Bay" som er blitt tildelt Carnegie Heltefonds sølvmedalje + 1000,- kr. for sin innsats ved redningen av kaptein-en på M/S "Sevald" i desember 1974. Se Skjernöyposten 1/75.

Det har vært en del prøps på drift de siste dagene. Det var en kraftig vestlig strøm som satte dem inn fra havet og de fleste båter som var ute fant noen stykker. Det går lenge mellom hver gang en finner noe på drift, nå til dags.

Så runder vi av for denne gang og ønsker vel møtt når tulipanen blomstrer.